

Verschrikkelijke jeuk

Tot op de huid
Christiaan Bakker

Behoorlijk radeloos zit de keurig verzorgde 68-jarige dame tegenover mij; de rode schoenen matchen met de riem en rode nagellak. De broek en het jasje vloeken niet met elkaar of het rood, zonder dat ik kan reproduceren hoe dat toch kan met al die kleuren. Al meer dan zes maanden heeft mevrouw Smit dagelijks terugkerende jeuk. „Dat is vervelend”, zeg ik meelevend. „Nee dokter. Geen wc-papier hebben, is vervelend. Dit is verschrikkelijk! We hebben al van alles onderzocht en gedaan, maar niks helpt.”

Ik vis naar verschillende oorzaken. Medicijnen? Nee dokter. Heeft de omgeving klachten? Nee dokter. Eczeem vroeger? Nee dokter, nee dokter, nee dokter. Allemaal niet. „Ik heb ook een tijdje al het vlees aan de kant geschoven, maar daar werd alleen mijn man dikker van. Ik verzorg mijn huid zo goed en douche regelmatig. En inmiddels word ik gek! Echt gek!”

Ik bekijk de huid, die zo verzorgd is als haar kleding. Piekfijn. Een fris ruikend gestreken laken, zo goed als nieuw. Geen enkele hint wil dit fluweel prijsgeven. Ik overweeg een aanvraag voor aanvullend bloedonderzoek te doen wanneer mij opeens een micro-schilfertje van twee millimeter opvalt op haar rechter handrug.

Ik duik reflexmatig letterlijk op de hand af, bang dat de schilfer eraf zou kunnen waaien (wat niet kan) en val van de kruk. Gered door haar uitgestoken hand, zet ik mijn loep erop. En zie een schilfertje dat mijn ogen al honderden keren hebben gezien. Een schilfertje als mollengang! Gegraven! Door een beestje in de huid: schurft! Een beestje dat de hele huid laat reageren met jeuk. De grondlegger van een semester durende nachtmerrie van mevrouw Smit! „Uw mysterie is opgelost!”, roep ik uit.

De schilfers neem ik mee voor onder de microscoop. Vijf minuten later kijk ik – bijna weemoedig – naar het door mij ontstane massagraf: een mijt met in haar spoor een vijftal vers

gelegde eieren. Terug bij mevrouw Smit merk ik dat met elk volgend woord dat ik uitspreek na het woord ‘schurft’, het gezicht tegenover mij verder betreft.

Ik vertel haar dat we haar huid snel kunnen herstellen en spoedig van haar jeuk af zal zijn. Ik laat haar de hoofdverdachte zien onder de microscoop. En vertel haar dat, doordat haar huid zo schoon en netjes is gehouden, de mijten het enerzijds erg

Een beestje dat de hele huid laat reageren met jeuk. De grondlegger van de nachtmerrie van mevrouw Smit! Schurft.

moelijk hebben gehad om te overleven. En anderzijds voor de paar die het volhielden het juist heeft geholpen om zo lang onder de radar te kunnen blijven. En dat we blij moeten zijn dat ze überhaupt nog wat huidoneffenheid had, zodat we het hebben kunnen vinden.

Maar de patiënte lijkt daar helemaal niet zo tevreden mee en oogt bijna aangetast in haar eer. „En dat terwijl ik mij altijd zo goed insmeer met die bodylotion, ook voor ik hier kwam.” Wat beduusd neemt ze het recept voor crème aan. Bij het weglopen zie ik dat ze uit haar tasje een tube tevoorschijn haalt en precies in de vuilnisbak smijt. Ik draai me om en glimlach: het was wel een mijt met lef om die huid aan te vallen.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe